

Bácsalmás és környéke a Szent István korában szervezett Bodrog vármegyéhez tartozott, melynek területén kicsiny falvak tucatja virágzott. Nagyobb részük az 1241–42. évi tatárdúlás idején elpusztult. Árpád-kori településnyomokat a vizsgált területen 3 helyen találtunk (73917, 73921, 73931). A neolit megtelepedéshez hasonlóan valószínűleg az ártér adta erőforrásokat használták ki az ebben az időszakban megtelepedők. Nem kizárt, hogy szintén középkori datálású a megtalált, erősen szétszántott csontvázas temető (73915).

KUSTÁR ROZÁLIA

44. Bátaszék, Lajvér (Malomrét-dűlő) (KÖH 59096)

(Tolna megye) U, B, LT, Rő

2008. július 28. és 2009. március 31. között feltárást végeztünk az épülő M6 autópálya Szekszárd–Bóly közötti szakaszára eső lelőhelyen (M6 TO-46). A kutatást két beruházás indokolta: az 5603 sz. elkerülő út, valamint a Lajvér-patak medrének építése. A feltárást két egymáshoz közeli felületen folytattuk, 6800 m²-en.

A késő neolit lengyeli kultúrához köthető telep vizsgált területén előkerült 55 zsuporított csontvázas sír némelyike gazdag melléklettel rendelkezett. A sírokba helyezett kőeszközök mellett több sírban faragott gyöngyök, csonteszközök, vörös festésű csótalpas tálak, bütyökdiszes kerámiaedények voltak. A temető területén két nagyméretű, gerendaváz, neolit ház maradványát is megtaláltuk, amelyek helyenként vágták a kisebb sírcsoportokban elhelyezkedő neolit sírokat.

A területen észlelt neolit kultúra rétegei fölött – és helyenként azokba beásva – kora bronzkori (5), késő vaskori kelta gödrök (26) és kora császárkori sírok (16) voltak. Az említett gödrök némelyikében talált nagy mennyiségű grafitos és szürke kerámiatöredék és az ugyancsak a területen észlelt kemence maradványai alapján feltételezhető, hogy a késő vaskorban a térségben található agyagot felhasználó, helyi igényeket kielégítő fazekasműhely működött.

A lelőhelyen feltárt vegyes rítusú temetőrészlet kora császárkori hamvasztásos sírjai az időszakra jellemző érem, mécses, üvegedény, ládika, kulcs mellékletekkel rendelkeztek. A sírok némelyike még egyértelműen a bennszülött lakosság viseletéhez köthető üvegpasztagyöngyöt és nyakpercet tartalmazott. A hamvasztásos sírok közelében előkerült, többségében melléklet nélküli nyújtott vázas sírok (14) is a római korhoz köthetők. Az utóbbi sírok egyikében talált gagát karkötő alapján feltételezhető, hogy a temető ezen részlete a Kr. u. 3. és 4. században volt használatban.

Az útállomás (mutatio)

A terület jelentős felfedezése volt az a római útállomás, amelyet csak részben tudtunk feltárni, ugyanis időközben a KÖH az épületet védetté nyilvánította. Ennek következtében az ide tervezett patak medrének

nyomvonala is módosult. A padlószintet és a falakat, falkiszedéseket minden helyiségben elértük, ami alapján az épület szerkezete is kirajzolódik, viszont további bontásokat nem végezhetünk. Így az esetleges korábbi fázisokról ill. átépítésekről nincs adatunk. A részben feltárt épületet dokumentálás után geotextilrel fedtük le, majd visszatemetjük. Az anyag feldolgozása jelenleg is folyamatban van.

Az útállomás létesítésének indokai között nyilvánvalóan ott szerepeltek a kedvező terepadottságok. A terepviszonyokból következtethetően (miután ma is rendkívül mocsaras ez a terület) az épület közelében lehetett a Lajvér patakon átvezető átkelőhely, ill. Ny-i irányban a limesút, amelynek pontos vonala egyelőre nem ismert. Az 1980-as években a terület közelében előkerült mérföldkő alapján feltételezhető, hogy az említett útállomás közelében húzódott a limesút nyomvonala. Megjegyzendő, hogy Wosinsky Mór terepbejárásai során már említést tett egy római kori épület létezéséről ezen a területen.

Kihasnálva a természeti adottságokat, az állomást egy magaslatra építették, amelyet egy 7–8 m széles kerítőárok határoltak. Az árok feltehetőleg vízvezető szerepet töltött be, ugyanis védelmi funkcióra utaló jelek nem mutatkoztak. Az árok által körbevett terület 42×43 m nagyságú, az épület ennek a területnek az É-i felén helyezkedik el.

A 34×19 m-es, téglalap alaprajzú épület 2,5 római láb (70–75 cm) széles tartófalakkal volt határolva. Az épületet belső válaszfalak tagolták további helyiségekre. Az egyes helyiségek terrazzo, ill. döngölt agyagpadlóval rendelkeztek, amelyek közül azonosítható volt egy megközelítőleg 15 m² alapterületű, hypocaustum fűtésrendszerrel ellátott fürdőhelyiség. A feltárást során előkerült érem és terra sigillaták jelentős része a Kr. u. 2. sz. végére és a 3. sz. első felére datálható, amely alapján az épület fénykora is erre az időszakra tehető.

GELENCSÉR ÁKOS – MAJERIK VERA – NICKLAS LARSSON

45. Bátaszék, Nagyorros

(Tolna megye) B, LT, A, Kö

Az M6 autópálya építéséhez kapcsolódóan a 169. km-szelvényben, Bátaszéktől Ny-ra a Belsőréti-patak-mellék-ág nevű vízfolyás völgyében két lelőhelyen végeztünk ásatást 2009-ben.

M6 TO-43. lh. (KÖH 74011): A patak K-i, meredekebb oldalán mintegy 12 500 m²-en 201 objektumot tártunk fel, amelyek közül legkorábbi a keltákhoz köthető, 13 gödör. A bennük talált kerámiatöredékek egyértelműen bizonyítják, hogy a „klasszikusnak” tartott (La Tène B/C) edényformákkal és készítési módokkal (finoman iszapolt, gyorskorongolt, bikónikus, ill. S-profilú, duzzadt peremű csuprok, tálak) ebben a régióban is együtt élt a kora vaskori hagyományokból ismert leletanyag (durvább anyagú, kézzel formált edények ujjbenyomkodással tagolt bordadísszel, bütyökkel). Az